

XII. Pius pápa:

Karácsonyi Szózata¹

E szent és szelíd örömű napon, Szeretett Fiaink, ... lelkünk e világból a hit nagy fényének derűs lelki szférájába emelkedik veletek; veletek újjong, veletek örvendez, veletek mélyed el századok bethlemi barlangba elrejtőzött s mégis nyilvánvaló misztériumára és szentségére való emlékezésben. Ez a barlang minden ember megváltásának bölcsője, az ég és föld közötti békének, Isten mennyei dicsőségének és a földön élő jóakaratú emberek békéjének kinyilatkoztatása, új századok kezdete, melyek imádni fogják ezt az isteni titkot, Isten nagy ajándékát és az egész föld örömét. Újjongjunk, mondjuk mindnyájatoknak nagy elődünk, Nagy Szent Leó pápa szavaival: «Újjongjunk az Úrban, Kedveseim, és örvendezzünk lelki vidámsággal, mert felvirrad számunkra az új megváltásnak, a régi megújításának, az örök boldogságnak napja. Üdvösségünk évenkénti visszatéréssel ugyanis megújul számunkra a szentség, mely kezdettől fogva megígértelt, véges határokon belül megadatott, de a végtelenségig megmarad. Illik, hogy a bennerejlő isteni titkot

¹ 1939 dec. 24.

emelkedett szívvel imádjuk, hogy azt, amiről Isten nagy ajándékában szó van, az Egyház nagy örvendezésével ünnepeljük». (XXII. sermo in Nativ. Domini.)

Ez isteni titok ünneplésekor szívünk öröme a magasba száll, lelkivé válik, a természetfölöttiben gyökerezik és a természetfölötti felé törekszik, miközben az Egyház imájának égi kifejezésével száll Istenhez: hogy a világ mulandóságai között szívünk oda legyen irányozva, ahol az igaz örömök teremnek. A világi viszontagságok sodrában és tömkelegében az igazi öröm a lélek zavartalanságába meneküljön, amelyben, mint a viharoktól megrendíthetetlen toronyban, Istenbe vetett bizalommal szemlélődik és egyesül Krisztussal, minden öröm és minden kegyelem kezdetével és okával. Nem lelkünk királyának szentsége-e ez, a bethlemi jászol csecsemő-Istené? Mikor ez a királyi titok behatol és fészket rak a lelkekben, akkor a hit, a remény és a szeretet felmagasztosul a népek apostolának elragadtatásában, midőn ezt kiáltja a világnak: «Élek, de már nem én, Krisztus él bennem» (Gal. 2, 20). Az embernek Krisztusban való átszellemülésekor maga Krisztus öltözteti fel magába az embert, leereszkedvén hozzá, hogy föl-emelje őt magához születésének örömeivel, ezzel az állandó születési ünneppel. Az Egyház liturgiája fel is hívja erre minden évszakban a figyelmünket, meghív rá és buzdít minket, hogy megvalósuljon bennünk az Ő ígérete, mely «megörvendeztetni szívünket és örömünket senki sem fogja elvenni tőlünk» (Jn. 16, 22).

Ennek az örömnek és ennek a vigasztalásnak égi fénye tartja fenn azoknak bizalmát, kikben él és ragyog ez; nem homályosíthatja el és nem zavarhatja meg semmiféle gond, vagy fáradtság, semmi aggodalom, vagy szenvedés, mely itt lenni zajong; ilyennek látjuk «légben a pacsirtát szállni

dalolva s majd hallgatva, hogyha beteljesíti csöpp szívét a vígság» (Dante, Par. XX, 73). Ahol mások megijednek, ahol a lesújtottság és kétségbeesés keserű vizeiben elmerülnek a kicsinyhitűek, ott azok a lelkek, kikben ott él Krisztus, mindent elbirnak s mindig egyforma bátorsággal és hévvel emelkednek a világ zürzavara és viharai fölé, Isten rendelkezéseinek, igazságosztásának és nagyszerűségeinek dicsőítésével. A viharok közepett nagyobbaknak érzik magukat a forgószeleknél, a földnél, amelyen járnak és a tengereknél, melyeken átkelnek és többeknek érzik magukat halhatatlan lelkük által, szívüknek Isten felé emelésével, «Sursum corda», imájuk és Istennel való egyesülésük által, «Habemus ad Dominum»...

Ez égi Gyermekek születésekor a békeegy másik fejedelme székelt a Tiberis partjain és szentelt fel ünnepélyes szertartásokkal egy Ara Pacis Augustae-t, melynek Róma omladékai alá temetett csodálatos, de töredezett maradványai a mi korunkban kerültek napvilágra. Ezen az oltáron áldozott Augustus azoknak az isteneknek, kik senkit sem váltottak meg. De az igazi Isten és a béke örök Fejedelme, Ki néhány évvel később leszállt az emberek közé, meghallgatta annak az időnek békevágát; így az augustusi béke mintegy jelképe volt annak a természetfölötti békének, melyet egyedül Ő adhat s amelyben minden igazi földi béke szükségszerűen bennfoglaltatik. Jelképe volt a nem fegyverrel, hanem a béke e csecsemő Ura bölcsőjének fájával és eljövendő halálkeresztjének fájával meghódított békének, mely keresztjét az Ő vére, nem a gyűlölet és harag, hanem a szeretet és megbocsájtás vére, harmatozott be.

Menjünk hát Bellehembe, a béke megszületett Királyának barlangjába. A békéről énekelt bölcsője fölött az angyalok serege. És térdreborulva Előtte, ennek a nyugtalan és felfordult emberiségnek nevében, a népek és nemzetek megszámlálhatatlanjainak nevében, kik véreznek és meghalnak, vagy sirásba és nyomorúságba merültek vagy elvesztették hazájukat, intézzük Hozzá békéért és egyetértésért, segítségért és megváltásért fohászoló könyörgésünket, azokkal a szavakkal, melyeket az Egyház e napokban fiai ajkára ad: «Ó Emmánuel, Királyunk és Törvényhozónk, a népek Óhaja és Megváltója, jöjj a megváltásunkra, Urunk, Istenünk» (Brev. Rom.).

Miközben ebbe az imába öntjük kielégítetlen vágyakozásunkat a Krisztus, az ég és föld közötti Közbenjáró szellemében gyökerező béke után, és forrón buzdítjuk a keresztény híveket, hogy egysítsék a mi szándékainkkal a saját áldozataikat és

imáikat, változatlan szeretettel adjuk rátok, és mindazokra, kik szíveteknek kedvesek, a földön élő minden jóakarató emberre, különösen a szenvedőkre, a szűkölközőkre, az üldözöttekre, a foglyokra, minden terület és ország elnyomottjaira az égi kegyelmek, vigasztalások és buzdítások zálogaként apostoli áldásunkat.

Karácsonyi Ének a Boldogságos Szűzről

Üdvözlégy, ó, Krisztus Anyja,
Kit nem ért a bűn salakja,
Üdvözlégy, szép szűz virág.

Legtisztább szűz, üdvözöllek,
Meváltónkat szűzen szülted:
Szolga szülte az Urát!

Szűzen az Istent fogantad,
Szűzen szülted és szoptattad.
Ó, mi édes nagy csoda!

Ételt adtál az Életnek,
Italt az Élő Vizeknek;
Látta barmok jászola!

Törvényt törsz a természetben:
Te, a kicsiny véges ember,
Megszülted a Végtelent!

Ember Istent, csillag Napját,
Gyermekek atyját, szűz magzatját,
Ifjú az örök Jelent!

Szűz öledben ott a Bárány,
S Oroszlán is Vele járván:
Teremtőd lett a Fiad!

Ki halandó s örök mégis,
Ő a kezdet és a vég is,
S mindörökre az marad!

Tiszta Szűz, tisztíts meg minket,
Vedd kegyedbe lelkeinket:
Ne ártson az ősi Rossz!

Hogy bár e bús földön élünk,
De ne vele, s testtel éljünk;
Meg ne rontson a Gonosz!